

[Udenrigsministeren.]

kender, som hr. Lasse Budtz sagde, den regering, der rent faktisk har magten. Vi foretog ingen ændring i Pnom Penh i 1970 i forbindelse med det daværende regeringsskifte. Meget kunne jo tyde på, at et regeringsskifte kan komme igen inden for en ikke for fjern fremtid, og så vil vi altså være i den samme situation: det er den, der rent faktisk har magten. Men jeg indrømmer, at skulle man nævne eksempler, hvor man kan begynde at diskutere det kriteriums anvendelighed i praksis, er Cambodia nok ikke så forfærdelig dårligt valgt, hvis jeg må udtrykke det på jysk. Og så vil jeg nødig sige mere om den ting.

Så vil jeg blot sige, at jeg er taknemlig for det, hr. Lasse Budtz sagde om forberedelse til konferencer. Det er jo noget, hr. Lasse Budtz har rejst både offentligt, i nævnet og i udenrigsudvalget. Jeg er helt enig i det, og vi vil prøve at leve op til det.

Hr. Arne Christiansen undrede sig over, at jeg ikke havde sagt mere om Portugal, og spurgte, om det slet ikke bekymrede os, at Portugal syntes at være på vej fra et sort til et rødt diktatur, om det ikke bekymrede mit parti. Hvis vi nu skulle polemisere, hvad jeg ikke synes vi skal ved denne lejlighed, ville jeg spørge, om det så slet ikke bekymrede hr. Arne Christiansen, da hans parti i fjor fægtede vældig imod den støtte, vi ville give frihedsbevægelserne imod det sorte diktatur. Da havde vi hr. Arne Christiansens udenrigsminister imod os, men et folketingsflertal havde mere fornemmelse af, hvad det drejede sig om i den situation, så problemerne blev løst. Men jeg har allerede svaret, at når ikke jeg har villet sige mere, er det netop, fordi situationen er så alvorlig, at jeg synes, den ikke indbyder til alt for mange profetier. Jeg har bekymringen, men jeg vil bede om, at man ikke opgiver håbet om, at det kan ende i noget; der er fortsat en udvikling på vej mod et demokrati, og jeg tror, hr. Arne Christiansen vil give mig ret i, at vi ikke er så langt endnu. Jeg forstår bekymringen, jeg synes ikke, vi skal afskrive håbet om en demokratisk udvikling i Portugal; det er det, vi ønsker, det er det, vi gerne vil støtte.

Så vil jeg endelig sige til hr. Knud Damgaard, at jeg er enig i, at NATO-parlamentarikerne gør et godt arbejde. Jeg har også

hørt mange steder den vurdering af arbejdet, som hr. Knud Damgaard giver udtryk for. Jeg synes, det er interessant og glædeligt, at vi skal have forsamlingen her til København til september.

Hvad spørgsmålet om oversættelse angår, skal jeg kigge på det. Jeg kan ikke give et tilsagn her, men jeg vil meget gerne være hr. Knud Damgaard behjælpelig med at prøve at finde den rigtige kanal, om det er i folketinget eller inden for Atlantpagtens rammer, eller om det erovre i ministeriet, til hjælp til løsning af de praktiske problemer, hr. Knud Damgaard rejste i forbindelse med rapporterne.

Så beklager jeg over for formanden, at det blev så langt.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Vi går herefter over til anden omgang. Jeg minder om, at taletiden er 8 minutter for ordførerne.

Guldberg (V):

I mit første indlæg lagde jeg klart op til, at det var vigtigt under en sådan debat at få konstateret den principielle enighed. Jeg brugte udtrykkeligt det udtryk, at den kan godt dække over visse nuancer, men det skal ikke være mit hovedtema i denne debat.

Jeg vil gerne sige, at når jeg overhovedet tager ordet igen, er det, fordi jeg i og for sig synes, at svaret på det var meget køligt. Derfor kunne jeg godt lide uden at gå ind i enkeltheder alligevel at komme med et par bemærkninger og begynde med den mest venskabelige.

Udenrigsministeren sagde for et øjeblik siden om vetoretten, at den var indskrænket. Nu vil jeg gerne hjælpe udenrigsministeren, for jeg tror nemlig, der er en klar enighed på dette punkt, men at udenrigsministeren kom til at sige noget forkert. Den er ikke indskrænket, vetoretten er ikke indskrænket ved den aftale, der er truffet. Der er truffet en vis aftale om, hvordan man vil praktisere den, men ingen har mistet nogen mulighed for at praktisere den som hidtil.

Jeg har spekuleret lidt over, hvad det var for ting, som — lidt hos udenrigsministeren, lidt stærkere hos hr. Kjeld Olesen og endnu stærkere hos hr. Lasse Budtz — ligesom beskrev den foregående regerings holdning